

Koupili jsme nový objekt ★ Jak se daří sousede? ★ Černické koloběžky ★
Pozvánka do Polydomu ★ Dobrá duše ★ Zemědělský útulek ★ Odkrývání tajemství

ZVOLSKÉ NOVINY

VYDÁVÁ OBEC ZVOLE U PRAHY

říjen 2017

ZDARMA

Dožínky – oslava venkova

Dožínky jsou ve slovanské lidové kultuře svátek sklizně slavený na konci zni, patrně s předkřesťanskými kořeny. Tolik citace z wikipedie. Svátek vztažený k venkovu, k oslavě úrody, kterou se zemědělci podařilo v daném roce sklízet z polí. V té chvíli se již vědělo, zda bude hojnost, či zda je třeba šetřit. V letech neúrodných přišly zimy, které si vybraly daň na lidských životech, kdy došlo zrní a nebylo z čeho péct chleba. Dnes, díky možnostem skladování, pohybu zboží a třeba i systému státních hmotných rezerv můžeme téměř vyloučit výpadek zemědělských komodit na

trhu. Přesto si myslím, že k návratu oslav úrody, zemědělství a venkova by mělo dojít. Letos jsme to zkusili a úspěšně. „Alegorický vůz“ v čele průvodu pozval spoluobčany na trávník sportovního areálu a odpoledne se při zpěvu protáhlo do pozdních večerních hodin. Na příští dožínky pozveme historickou zemědělskou techniku, abychom porovnali vývoj oproti té současné. Máme se na co těšit.

Mirek Stoklasa

ZPRÁVY Z OBCE

Koupili jsme nový objekt

Již delší dobu jsme uvažovali, jakým způsobem vylepšit náš stávající obecní úřad, který je v nevyhovujícím objektu, mimo centrum obce. Původně jsme uvažovali o jeho kompletní rekonstrukci včetně provedení nástavby, kdy místo půdy by zde byly umístěny kanceláře a nové sociální zařízení. Stavba úřadu by ale byla stále mimo centrum obce.

Naskytla se však příležitost, která by se již asi nikdy neopakovala. V centru obce, přímo na návsi J. Štulíka, se do insolvenčního řízení dostala společnost, která zde vlastnila objekt kanceláří včetně objektu dílen a garáže. V tomto objektu bylo dříve zdravotní středisko, po roce 1990 byl v restituci vydán původnímu majiteli a do současné doby zde bylo sídlo společnosti.

Po projednání se zastupiteli obce byla rada obce pověřena jednáním s insolvenční správky, která měla řízení o prodeji této nemovitosti na starost. Prodej nemovitosti čp. 56 s pozemkem o celkové ploše 1159 m² se nabízel formou „obálkové metody“, tedy „kdo dá víc“, ten objekt získá. Nabídl jsme nejvýhodnější konečnou cenu a to 5.100.000 Kč (přičemž tzv. vyvolávací cena byla 5.049.000 Kč) a objekty spolu s pozemkem se nám podařilo získat do vlastnictví obce. V současné době se objekty vyklízí a připravuje se s projektantem jejich přestavba na sídlo obecního úřadu. Protože při prohlídce objektu byly zjištěny i jeho statické poruchy, bylo rozhodnuto, že se bude muset jednat o kompletní rekonstrukci objektu tak, aby vyhovoval pro potřeby obce na mnoho let dopředu. Nyní je zpracovaná studie na tuto rekonstrukci a bude zhotovena projektová dokumentace pro stavební povolení tak, aby chom mohli v příštím roce objekt rekonstruovat. Objekt dílny a garáže

bude sloužit jako zázemí pro naši tzv. „rychlou rotu“, která zde bude mít i šatnu a sociální zázemí.

A co s objektem bývalého obecního úřadu? I tady je situace a představa jasná. Protože do budoucna bude muset vlastnit každá obec sociální bydlení, budeme připravovat projekt na přestavbu objektu pro čtyři malometrážní byty se sociálním zařízením tak, abychom byli na toto připraveni. Předpokládáme, že na tuto rekonstrukci bude vypsán dotační titul, který bychom využili. Plánů na novou potřebnou výstavbu v obci je mnoho, ale vše je limitováno právě finančními prostředky. Proto bohužel některá výstavba nepokračuje tak, jak bychom si přáli.

Pavel Koudelka

Další opravené silnice v obci

Během letošního roku probíhaly opravy komunikací v obci. Prováděli jsme vyspravení místních komunikací v celé obci způsobem vyfrézování výtlučků, jejich vyčištění a následně provedení vysprávek asfaltovou směsí. Následně bylo u každé vysprávkou provedeno ošetření spáry se zalitím asfaltovou záhlívkou. Takto byly opraveny výtlučky v celé obci i v Černíkách, hlavně v ulici Černická. Dále byly prováděny opravy spár a trhlin v asfaltu, jejich vyfrézování a zalití asfaltovou modifikovanou záhlívkou. Opravy proběhly v celé části Nová Zvole. Tímto opatřením a opravami zamezíme vniknutí vody do vrstev komunikace, jejímu popraskání zejména v zimním období. Tím dojde k prodloužení životnosti těchto komunikací.

Kompletní opravou prošly dvě komunikace, a to komunikace „U Pošty“ a část silně poškozené komunikace Březovská. V ulici „U Pošty“ vzniklo

několik parkovacích míst pro zákazníky a nová asfaltová vozovka. Celé okolí pošty bylo upraveno a provedeny nové chodníky. Ulice Březovská musela být opravena včetně nevyhovujících podkladních vrstev. Byly provedeny nové obrubníky, nové uliční vpusti, nová zpevněná plocha pro stání kontejnerů na bioodpad a podkladní vrstvy parkoviště před budoucím sportovním areálem.

Protože nový povrch komunikace by sváděl k rychlé jízdě, museli jsme přistoupit ke zhotovení retardérů. I když nikdo z řidičů nemá rád toto opatření, v případě Březovské to bylo nutné. Nejen, že se tu nedodrží nejvyšší povolená rychlost v obytné zóně, to je 20 km/hod., ale nedodrží se ani přednosti zprava. Retardéry jsme umístili na nebezpečných místech před křižovatkami tak, aby byli řidiči nuceni v těchto místech zpomalit nebo zastavit. Účinek retardérů se projevil.

Na webových stránkách obce se objevily nespokojené ohlasy, na druhé straně jsme zase slyšeli podporu. Určitě však došlo ke zklidnění dopravy na této komunikaci. Po drobné úpravě retardérů se zdá, že si řidiči zvykli a doprava se zde zpomalila, řidiči více využívají komunikaci

III. třídy Jilovskou. V příštím roce předpokládáme, že budeme v opravách komunikací a chodníků pokračovat.

Pavel Koudelka

Cesty v majetku obce

Ne všechny cesty, po kterých v obci jezdíme, patří obci. Systémově je to špatně. Vždyť se staráme o majetek někoho, kdo z něj nemá užitek a zároveň slouží občanům. Proto při každé možnosti pozemky užívané jako cesty formou daru obci přebíráme. Když nás paní zastupitelka Gabrielová na základě zákona č. 106/99 Sb. o svobodném přístupu k informacím požádala o všechny smlouvy od roku 2010, které se týkají takovýchto pozemků, sám jsem byl zvědav, kolik jich vlastně za tu dobu bylo. Nechám stranou to, že paní zastupitelka po výzvě k zaplacení oprávněných nákladů za vyhledání, kopírování a odstranění osobních údajů na vyhledaných osmnácti smlouvách ztratila o tento materiál jakýkoli zájem, a zveřejňuje výsledek tohoto šetření touto cestou. Do majetku obce

se dostalo přes 25.200 m² pozemků, což je při průměrné šíři komunikace 5 m délka cest přes 5 km. Každý, kdo v poslední době refinancoval svoji hypotéku a k jehož domu nevede obecní komunikace, řešil jeden problém navíc. Ten spočíval v požadavku banky na získání dokumentu od majitele cesty o bezproblémovém přístupu (věčné břemeno) či potvrzení obce o přístupnosti komunikace. Další v řadě nepříjemných administrativních překážek. Budeme dále usilovat o bezplatné převody cest do majetku obce a to i bez ohledu na jejich stav. I touto cestou děkuji všem majitelům, kteří již své cesty obci darovali.

Sepsal Mirek Stoklasa

VE ZVOLI SE TAKÉ STALO

Jak se daří, sousede?

V tomto duchu se neslo v sobotu 30. 9. 2017 naše **První dožínkové vínobraní**. Léto se ještě předvedlo v celé své kráse a rozloučilo se s námi prosluněným dnem.

Za vyzdobeným povozem vyrazil od naší školy ve 14 hod. průvod, který zamířil na sportoviště v Březovské ulici. Do kroku nám hrála muzika, o kterou se postarali pan Čestmír Preclík a Petr Prokop.

O skvělou náladu se přičinil výborný burčák, hojnost jídla, a hlavně správná venkovská dechovka, která prostě na dožínkách nemůže chybět. Dokonce i naše místní mladé rodinky si viditelně užívaly dobré pohody a přátelsky klábosily. Dříve narození si zavzpomínali, omladina skotačila. Obyvatelé obce se během zábavy vzájemně poznávali a vytvářely se kamarádské vztahy.

Mnozí pomalu získávají hřejivý vztah k místu, kde žijí a „vovo vo tom to je, přátelé“.

Těšíme se na příští setkání s vámi a žijte v naší obci v poklidu a spokojenosti.

Věra Humlová

Závod horských kol TransBrody 2017 ve Zvoli

V neděli 17. září 2017 se konal ve Zvoli u Prahy jeden z tradičních závodů horských kol Transbrody. Jednalo se již o 9. ročník tohoto obtížného závodu, který se jede v lesích mezi Vltavou a Sázavou a hlavně projíždí všechny brody v Zahořanském údolí. Zábava byla připravena nejen pro závodníky, ale i pro rekreační jezdce na trati 20 km. Na své si přišli i všechny děti, které měly díky partnerům závodu startovné zdarma a užily si krásnou terénní trať v lese mezi Březovou-Oleškem a Zvolí. Pro děti byly připraveny i další atrakce přímo v zázemí závodu, kde si mohly vyzkoušet nejen technickou dráhu zručnosti, ale i si zaskákat v nafukovacím hradu nebo si zahrát hry u stánku *Spolecenske-hry.cz*.

Počasí závodu tradičně přálo a tak hlavní trať na 50 km byla již potřetí v řadě vyprodaná. Celkovým vítězem se stal již podruhé v řadě Milan Vopat s časem 1:57, na druhém místě se umístil Milan Černý a třetí příčku získal Lukáš Hofman (oba Ski a Bike Centrum Radotín). Mezi ženami měla nejrychlejší čas Barbora Džerembová 2:38 (Dukla Praha). Nejrychlejším Dolnobřežanákem se stal již podruhé Tomáš Bartsch z Libně v čase 2:08 a celkovým 9. místem (tým TransBrody). Kompletní výsledky a fotografie ze závodu naleznete na stránkách www.trans-brody.cz

Závod pořádá místní cyklistický spolek Zahořanská klika za velké podpory obce Zvole a MAS Dolnobřežansko. Děkujeme za přízeň a těšíme se na další, v pořadí 10. ročník ve Zvoli v roce 2018.

Autor článku: Martin Lesage

Moderní a estetická gymnastika ve Zvoli

Nastává podzimní gymnastická sezona a my můžeme hrdě prohlásit, že kromě tradičního letního soustředění jsme se některé z nás zúčastnily školení instruktorek a velmi poučného a přínosného workshopu na estetickou gymnastiku pod vedením mezinárodní špičky v tomto sportu finské trenérky a choreografky Tarji Rasimus Jarvinen.

Ukázala nám nácviky prvků a kombinace pohybů dle nejnovějších trendů. A proto se s nástupem nového školního roku vrháme vstříc novým výzvám v podobě několika prestižních cupů na oblastní a národní úrovni. Vše za podpory, péle a odhodlaní nás všech. Naše řady stále se rozrůstajícího oddílu, posílily o dvě instruktorky, které složily náročné zkoušky z moderní gymnastiky, baletu a choreografie. V letošním roce byla schválena nová celosvětově platná pravidla pro dalších 5 let. Budeme se snažit z těchto vycházet a využít i nové gymnastické směry.

Připravujeme se na závody v sezoně. Ve školní tělocvičně se opět sešla skupina talentovaných dětí. Snažíme se, aby každá tréninková hodina přinášela něco nového. Jsou zařazeny prvky protahovací, posilovací i manipulace s náradím, nyní – švihadlo a obruč. Dělá nám opravdu radost, když vidíme, že děvčata cvičí s nadšením a radostí.

Je vidět, že cviky procvičují i doma. Těší nás zájem o gymnastiku našich budoucích nadějí.

S přáním krásného podzimu a mnoha sportovních úspěchů

Ing. Jana Veselá

POLYFUNKČNÍ DŮM

Pozvánka do Polydomu

Do konce kalendářního roku 2017 pro vás máme připraveno:

Říjen

- 17. 10. 2017 Nekomerční kinematografie – výběr a průvodní slovo Jiří Kněbl
- 20. 10. 2017 Výlet do Dvora Králové nad Labem – exkurze do provozu výroby vánočních ozdob, oběd ve Staročeské hospodě.
- 27. 10. 2017 Koncert Tango Argentino, hraje Escualo Quintet – soubor skvělých muzikantů

Listopad

- 8. 11. 2017 Dopoledne divadélko pro nejmenší – Jan Hrubec, pohádka Rozum a štěstí
- 8. 11. 2017 Večer povídání s úsměvem. Uvítáme Janu Paulovou a Pavla Zedníčka
- 15. 11. 2017 Vernisáž fotografií paní Běly Šulcové
- 18. 11. 2017 Pro začátečníky i pokročilé malíře si pod vedením paní Jany Gregorové vytvoříte květinový obraz akvarelovou technikou, který si odnesete

- 21. 11. 2017 Nekomerční kinematografie – výběr a průvodní slovo Jiří Kněbl

Prosinec

- 3. 12. 2017 Otevření ADVENTU Koncert Siempre Nuevo s mezzosopranistkou Barborou Poláškovou; již u nás vystupovali, bylo to úžasné
- 12. 12. 2017 Koncert školičky pana Čestmíra Preclíka
- 13. 12. 2017 Vánoční koncert Malé české muziky Jiřího Pospíšila
- 16. 12. 2017 Vánoční Jarmark

Slíbeno, ale zatím bez termínu: Beseda se Slávkou Ročňákovou a Karlem Matznerem o jejich běžeckých toulkách světem. Návštěva Zuzany Bubílkové, vernisáž obrazových fotografií paní Evy Pilarové.

Bližší informace o pořadech naleznete na www.zvole.info v sekci Polyfunkční dům nebo osobním dotazem v naší knihovně u Věry Humlové.

Po prázdninách jsme se vrhli střemhlav do kultury

V Polydomě již jedeme na plné obrátky a hned začátkem září jsme začali s humorem. Večer Milana Pitkina, kterého zpovídala Jitka Sedláčková, můžeme považovat za skutečně vydařený. Salvy smíchu se téměř nepřetržitě rozléhaly naplněným sálem. Pan Pitkin na sebe prozradil mnohé ze svého soukromí a odkryl nám upřímně zážitky ze svého mládí i začátku své kariery.

V druhé polovině září jsme shlédli divadelní představení jednoho herce Miroslava Krbka, „Ve službách Napoleona“. Hra je napsána na námět skutečných událostí ze života jednoho velíkána a vojevůdce. Pan Krbek do představení vložil celé své srdce a mnoho pílě. Za své představení sklídl oprávněný potlesk.

Dernisází Josefa Kocourka s názvem „Ve vleku vášni“, jsme se rozloučili s jeho vystavenými obrazy a zároveň jsme shlédli ukázkou z představení pohybového divadla „Černé na bílém“. Klobouk dolů za choreografii a provedení, které bylo v režii autora obrazů. Přátelé pana Kocourka se taktéž postarali o hudební produkci a dvě cikánské melodie na závěr

nebylo možné vyslechnout v klidu. Všichni jsme tleskali, vrtěli se nebo podupávali. Bylo to strhující.

Na první zvolské dožínkové vinobraní jsme se sešli na paloučku před školou. V dobré náladě jsme obešli náves a za doprovodu muziky jsme se vydali do sportovního areálu v Nové Zvoli, kde na nás již čekala „Uhlířsko Janovická kapela“, která nám vyhrávala k našemu hodování. Potom nastoupili naši místní muzikanti a zpěváci pod vedením Jardy Strejce, kteří jak je známo, hrají vše a s chutí až do samého konce zábavy.

Velký dík náleží Lence Netopilové, která vytvořila nádherný zvací plakátek, který budeme rok, co rok aktualizovat pro následující zvolské dožínkové vinobraní.

Ještě slůvko k naší knihovně. Hned v prvních dnech provozu jsem s radostí uvítala milé aktivní čtenáře. Během prázdnin do naší knihovny přibýly lákavé knižní novinky. Mohu vás ujistit, že si přijdete na své. Pro děti i dospělé se u nás dají zapůjčit opravdu literární lahůdky.

Přijďte rozšířit řady našich čtenářů, ráda vás uvidím,

Věra Humlová

ČERNÍKY

6. ročník Černické koloběžky

Vítězka Lucie Banertová

Zvolský podzim byl nabitý velkými akcemi pořádanými venku. Konal se zde závod Transbrody, Dožinky, no a poslední akcí byl již šestý ročník závodu Černická koloběžka. I když jsme termín tohoto tradičního rodinného klání díky předchozím akcím museli posunout až na začátek října, sešlo se v sobotu 7. 10. 2017 na spolkové zahradě černických zahrádkářů za podpory rodinných příslušníků a ostatních diváků 58 závodníků.

Sice jsme se modlili, aby nám přálo počasí, ale přeci jen to ten den bylo jako na houpačce. Chvilí svítilo sluníčko, pak přišly mraky a několikrát se spustil déšť, někdy docela intenzivní. No ale nám to moc nevadilo. Zahrádkáři v Černíkách vybudovali pro takové příležitosti krytý přístřešek, kam jim obecní úřad navíc zapůjčil plynové tepelné hříby, a tak jsme to všichni zvládli v suchu a docela v teple.

Zahajovalo se závody na 50 metrů. Nejprve závodili senioři, následovaly seniorky a kategorie dětí od tří do šesti let. Je úžasné, že se mezi námi najde ještě plno starších lidí se smyslem pro humor a až

Vítěz Jiří Toman

zdravíčko již tolik neslouží, klouby a svaly pobolívají, přihlásili se ke startu a zázavodili si. U malých prcků to bylo zase o odvaze si třeba poprvé stoupnout na start a být středem pozornosti. U některých byla tréma tak veliká, že došlo na slzičky a někteří to nakonec vzdali. Premiéru zažil i Táda Richter, kterého muselo přemlouvat ke startu plno strejdů a tet. Nakonec, když se táta uvolil, že pojede s ním, vyrazil na trať. No a vyhrál! Na stupních vítězů zářil jako sluníčko a po slzičkách a trémě nebylo ani památky. Tvářil se jako ostřílený závodnický mazák. Tak doufáme, že příští rok to už bude bez přemlouvání.

Postupně odstartovali závodníci ve všech kategoriích. Nejnapínavější však byla kategorie ELITE, kde se soutěží o putovní pohár, poháry a pěkné věcné ceny. V mužské kategorii se utkali dva obhájci vítězství ze dvou minulých ročníků. Patrik Podhorecký a Martin Levý. Patrik byl však handicapován poraněním kolene, a tak jsme ocenili, že se v ortéze přeci jen postavil na start. Bohužel však jeho snaha

Děleček udílí poslední rady před startem

Moderátor a rozhodčí Rastislav Bořinec

Závodníci a jejich doprovod

*Bývalí vítězové:
zleva Patrik Podhorecký a Martin Levý*

Luboš Klimeš

Dědeček Emil Toman

byla korunována až čtvrtým místem. Martin Levý skončil na třetím místě. Luboš Klimeš obhájil loňské druhé místo. No a první místo bylo překvapením pro všechny. Přišel pozdě, přihlásil se na poslední chvíli a nandal to ostatním čtyř sekundovým náskokem. Dosáhl nejrychlejšího času v dějinách Černické koloběžky. Vítězem kategorie mužské ELITE se stal Jiří Toman. Prolétl trať na 400 metrů za 58,39 sekund. Tato kategorie je otevřená, tzv. OPEN a může se do ní přihlásit kdokoli. Tuto možnost využil nejen nejmladší závodník této kategorie Viktor Hošna, ale i nejstarší Luboš Duda. Nejaktivnější závodník byl však Luboš Duda, který závodil ve třech kategoriích. Od seniorů, přes muže do 60 let až po ELITE. Obdivuhodné.

V ženské kategorii ELITE došlo také k velkému překvapení. Klára Betincová neobhájila prvenství, skončila na druhém místě. Třetí skončila s nachlazením handicapovaná Dáša Hošnová. A opět na poslední chvíli se nám poprvé do závodů v této kategorii přihlásila Lucie Banertová. Na 300 metrů byla rychlejší o půl sekundy před Klárou v čase 59,29 sekund. Vůbec nepočítala, že bude závodit. Dokonce si nevzala ani sportovní boty a oblečení, a tak závodila v podzimní vycházkové obuvi, legínách a tričinku. Má tedy rezervy, které nám příští rok jistě ukáže.

Jsou návštěvníci, kteří stále váhají s přihlášením do závodu. Je to o odvaze překonat ostych a trému a s nasazením či humorem se postavit na start. Každý rok doufáme, že například Anička Spilková, která je jinak docela aktivní účastnice černických akcí, sebere odvalu a uvidíme ji závodit. Inspirací by jí měla být její úžasně aktivní babička Jana, která si ve svém věku „švihla“ závod se ženami o generaci mladšími a skončila „na bedně“.

Ceny pro vítěze

Bylo to krásné sobotní odpoledne, které si všichni náramně užili. Setkali se zde celé rodiny a jejich známí, fandili svým zástupcům a dobře se bavili. Na to, jaké bylo počasí a že už začala sezóna podzimních chřipek, nachlazení a kašlíků, byla účast hojná. Přišlo kolem sto třiceti návštěvníků nejen z Černík a ze Zvole, ale i Březové, Vraného i z nedaleké Prahy.

Po závodech si všichni zasoutěžili o ceny, a že jich bylo! Nebylo rodiny, která by si něco neodnesla. Za moderování předávání cen děkujeme

velmi vtipnému Luboši Dudovi. Do pozdních nočních hodin se všichni bavili u muziky a výborného občerstvení, kterému dominovaly svařák, tradiční pro podzimní a zimní akce, grilované klobásky, párek v rohlíku, výborná káva a domácí koláče. Děkujeme všem, kteří se podíleli na organizaci tohoto dne. Jmenovitě Jarušce Hrubé, Janě Hrachovcové a Vlastě Moščínské, které nás po celou dobu obsluhovaly ve stánku. Dále Petrovi Hanzlovi, který griloval klobásky a pouštěl muziku. Věrkám, Podhorecké a Krejčové a Katce Tomanové, které zajišťovaly trať a dekorovaly vítěze závodů. Na přípravných pracích se podíleli i Emil Toman, Ivan Michálek

Tomáš Boreš. No a v neposlední řadě celé rodině Betincových, Rostovi, Aleně, Kláře a Lence, spolu s Petrem Liškou.

Šestý ročník závodu Černická koloběžka se opravdu vyvedl. Těší nás, že účastníci i návštěvníci oceňují snahu těch bláznů z Černík, co nezištně něco dělají pro druhé, aby to tu žilo. Už se těšíme na příští, sedmý ročník!

Kompletní startovací listinu s výsledky naleznete na internetu <http://www.zvole.info/cerniky/udalosti-v-cernikach/rok-2017/>, kde naleznete i odkaz na fotogalerii z této akce.

Sepsala: Lenka Betincová

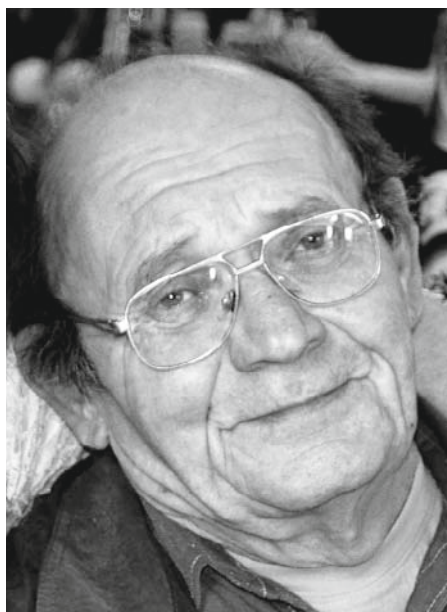

Babička Jana Spilková

Dojezd vítěze

Dobrá duše

Již delší dobu jsme ve Zvolských novinách neuveřejnili rubriku „Dobrá duše“. Navazuji tímto na tuto tradici a chci tentokrát věnovat následující řádky další Dobré duši Černík.

Moc mě mrzí, že tento článek uveřejňuji až nyní, v době, kdy si to tato dobrá duše už bohužel nemůže o sobě přecišt...

Viktora Šilhavého naše rodina poznala před sedmi lety jako prvního souseda po našem nastěhování z Prahy.

Přišel, představil se, poptal se nás po tom, kde a za jakých okolností jsme se tu ocitli a od té doby jsme byli přátelé. Byl první, koho jsme tu znali a na koho jsme se mohli vždy obrátit o radu či pomoc. Uvedl nás do zdejší komunity bezva sousedů.

Viktor se narodil 1. 1. 1947. Byl slavné dítě, první dítě dvouletky. Jeho maminka byla v novinách a dostala plaketu a dar od prezidenta. Jeho fotka s maminkou vyšla v novinách. Rád se s tím se smíchem chlubil.

Viktor Šilhavý je pro mnoho lidí v Černíkách pojmem. Jezdil sem z Prahy již od malička. Jeho otec byl od počátku aktivním členem zdejší organizace Českého svazu zahrádkářů. Malý Viktor patřil do partičky nezbedných kluků, kteří to tu v Černíkách znali jak vlastní boty, každou chvíli něco vymýšleli a také vyváděli. Nicméně z nich vyrostli slušní lidé, tátové od rodin, kteří Černíkům zůstali věrní. Viktor se oženil, měl čtyři dcery, které mu porodily devět vnoučat, a nakonec se stal dvojnásobným pradědečkem.

Celý život strávil za volantem. Byl profesionální řidič. Po revoluci jezdil s Čedokem luxusním autobusem a vozil rekreanty po celé Evropě. Často nás bavil svými zážitky z cest, které patřičně okořenil svým vypravěčským uměním. Nezapomenutelné bylo jeho vyprávění, jak provedl zájezd rekreantů frontovou linií v Bosně za asistence vojáků, které uplatil basou českého piva. Nebo jak si na zimním zájezdu Holanďanů v Tatrách chtěl ukrátit chvíle čekání

a vydal se za krásného počasí lanovkou na Chopok. Přihnala se vánice a lanovka „prestala přemávat“. Tak mu nezbývalo, než 3 hodiny šlapat krajem sjezdovky k autobusu. No, mělo to další háček. Viktor byl oblečen frajersky, jako „Pan řidič“ v mokasínech, bílé košilce a kožené bundičce. Jindy mu paní ze zájezdu sekla poklonu, že je perfektní řidič, jak v úzkých serpentýnách nad pobřežím moře

bravurně vytácel zatačky nad srázy. „Já jsem radši zavírala oči, abych to neviděla, tak jsem se bála!“ řekla ta paní a Viktor na to: „Já taky paní, já je měl zavřené skoro celou dobu“ Baba popadla kufry a už ji v životě neviděl. Cestu do jeho nejoblíbenějšího Bulharska absolvoval tolikrát, že ji znal nazpaměť. A tak, když tam konečně letěl, vzkázal po letušce, že když pilot zabloudí, s radostí a přehledem ho tam navede. To byl celý on.

Byl to Viktor, který, v době, když se s manželkou v důchodu natrvalo přestěhovali z Prahy sem do Černík, zavedl pro všechny pravidelné „schůzky“. Prostě říkal, že se důchodci přeci nebudou nudit doma sami u televize, ale měli by se pravidelně setkávat. A tak se díky němu v Černíkách u krámku Jarušky Hrubé schází dvakrát denně během pracovního týdne a jednou o víkendu parta lidí, co nechtějí sedět doma, ale chtějí se setkávat se sousedy. Každý pracovní den dvakrát, a to od jedenácti do dvanácti a od pěti do šesti a o víkendu na hodinku před obědem se zde sejdou lidé, kteří si spolu povídají, sdílejí své názory na dnešní dění, politiku, sdělí si komentáře k filmům, knížkám, dány si vymění recepty nebo donesou třeba něco ochutnat, plánují se společné akce, probere se prostě to i ono a lidé nejsou sami. A věřte tomu, že se tu schází nejen důchodci. V mnoha případech se svěří s některým problémem a ten mu druzí pomáhají řešit. Já osobně tu komunitu miluji a jsem moc ráda, že do ní patřím. Tohle prostě v anonymním městě nezažijete! No a zakladatelem a nedílnou součástí této partičky byl právě Viktor Šilhavý.

Byl to člověk otevřeného a upřímného srdce. Co na srdci, to na jazyku. Prostě upřímný člověk, žádná přetvářka. Toho jsme si na něm vážili. Pokud jste Viktora požádali o pomoc, určitě Vás vyslyšel. Svěřím se se dvěma vzpomínkami, osobními zážitky. Když nám první zimu přivezli uhlí, dovezli ho dopoledne, kdy jsme byli s manželem v práci a ten požádal své kamarády, jestli by k nám nezajeli a nepřeskládali uhlí do kůlny, když už nám ho Tatrovka složila u vrat. Kluci přijeli a skládali. V průběhu práce si dali pauzu na cigárko za barákem a na jednu si všimli, že přišel nějaký děda s kolečkem a začal nakládat naše uhlí. Říkali si: „Hele, to je ale voprsklý zloděj!“ Vyběhli na něj zpoza baráku a on je odzbrojil: „Kluci, to je dost že jdete. Rostoví dovezli uhlí, tak jsem Vám přišel pomoci. Já budu nakládat a vy budete vozit a půjde to rychleji. Jedem, jedem, ne, abyste se flákali...“ Moje druhá vzpomínka na Viktora je z doby, kdy jsme se chystali betonovat terasu. Objevil se s dcerou, kolečkem a lopatami na našem dvoře se slovy: „No, říkali jste, že budete betonovat, tak jsme tu a jdeme Vám pomoci“. Takový byl Viktor. Aniž bychom mu řekli, tak měl ruku připravenou k pomoci. Všechny brigád se aktivně zúčastňoval a když už mu zdravíčko začalo haprovat, tak nás přišel alespoň podpořit a svou přítomností pobavit.

Viktora bych charakterizovala citátem z jednoho ze slavných filmů: „Máno, když ten kluk udělá z každé věci takovou blbinu...“ To byl celý on. Jeho neutuchající smysl pro humor, kterým nás všechny častoval, jeho komentáře, nápady, vzpomínky, vyprávění sršely vtipem a člověčenstvím. S ním jste se nikdy nenudili. Například jeho vyprávění, jak si sám vařil a pekl. Však mu to šlo výborně. Byl gurmán a nebyl líný se pustit do složitějších receptů. Často nám přinesl ochutnat. Ale ne vždy šlo všechno tak lehce. Černičti jistě znají historku, jak si hodiny vařil výborný vývar. Když chtěl svoji polévku scedit, aby obral kosti, tak do

dřezu zapomněl dát hrnec pod cedník. No, a tak ten vysněný a očekávaný vývar skončil, však tušíte, kde...

Ne náhodou se náš černický vánoční strom jmenuje VIKTORKA a je křtěná jeho oblíbeným fernetem. Na první černický slet maškar, přišel v maskáčovém oblečení, vzal si švejkovskou berli a že jako jde za válečného invalidu. Na oslavě svátku mých dcer se po půlnoci převlékl za Japonku do kimona a častoval nás svým vymyšleným pozdravem „Hačamarí“

a japonskými kreacemi. Mohla bych tu vypsat desítky, stovky zážitků, které jsme s ním zažili a kdy jsme se náramně bavili. Prostě s nadhledem svým vlastním nezkazil žádnou legraci. Byl i pravidelným, nejstarším závodníkem černické koloběžky. Se svým kamarádem Michalem Syřínkem, jako bývalí trampové, pro nás černické vymýšleli a pořádali výlety po krásném okolí. Nezapomeneme na výlety do Zlatého údolí, přes brody do Záhořan, do Prosečnice a do Vlčích jam nebo na výlet vlakem z Vraného nad Vltavou a pěší túru Posázavskou stezkou.

Na Silvestra, tedy lépe řečeno po půlnoci, slavil Viktor každý rok své na-

rozeniny. Když mu bylo 65, tak jsme mu připravili překvapení. Na oslavě jsme mu popřáli a předali malé dárky. Předali jsme mu také vzkaz: „Viktore, celý rok chodíš čůrat k plotu, tak se ti může stát, že si tam pravidelně něco zalé-
váš a že ti tam něco vyroste!“ Před zahájením oslav, kam už oslavenec odešel, jsme mu na plot přivázali ozdobené láhve s pivem a dvě flašky s jeho oblíbeným fernetem a rumem. Když se ráno Viktor probudil, šel si jako obvykle ještě skoro za tmy ulevit opět k plotu. Rozespálý koukal jen dolů, ale když zvednul zrak, nevěřil svým očím. Na plotě byla úroda, a jaká! Byl

timto dárkem a nápadem unesen. Chlubil se pak s ním celé obci a týden chodil pravidelně česat „sklizeň“ na plot. Naštěstí nemrzlo...

Silvestr 2016 trávil s námi na zahrádkářském pozemku. Připravili jsme mu patřičnou oslavu jeho sedmdesátin hned po půlnoci. Byl dojatý, dostal od nás všech krásný velký ušák, ze kterého mohl sledovat tu velkou televizi, kterou si nedávno zakoupil. Při oslavě jubilantů ve Zvoli letos v květnu patřil mezi nejvíce dovádějící důchodce. Ač si zpočátku stěžoval na kyčle, klouby a podobně, kvůli kterým nemůže tančovat, tak se na parketu tak rozjel, že nakonec protančil celý večer. Náramně si to užil a my ostatní s ním. Bohužel v poslední době ho trápilo zdravíčko, ale jeho smysl pro humor nás provázel celou tu dobu.

Jeho široké zlaté srdce dotlouklo ve čtvrtek 21.9.2017. Byla to pro nás všechny náhlá, hrozná rána. Ještě dnes se z ní vzpamatováváme. Za všechny mohou říci: Bylo nám ctí, že jsme tě, Viktore, mohli poznat a žít tu s tebou.

Viktore, měli jsme tě všichni moc rádi a chybiš nám tu. Nikdy na tebe nezapomeneme, náš milý sousede! Dodávám ještě tvůj osobitý pozdrav: **HAČAMARÍ, Viktore.**

Za všechny tvoje oblíbená sousedka

Lenka Betincová

Viktor Šilhavý s autorkou článku s podtitulem: „Jak Viktor připravil Lenku o věneček...“

Z HISTORIE ZVOLE

Když se legendy ohlížejí

O tom, jak se změnila poměry ve zvolském sportu rozmlouváme s naším bývalým fotbalistou i hokejistou Ing. Jaroslavem Šafránkem.

Na setkání našich bývalých hráčů patří k uvážlivým diskutérům, je přátelivým společníkem a kamarádem, co ho rádi vidají vlastně všichni. Ve fotbalu byl brankářem a v hokeji hrával vždycky v útoku na křídle. Rozmlouvání s ním si můžete přečíst na následujících řádcích.

Když bychom se vrátili o sedm desítek let zpátky. Sokolové cvičili na nářadí a hrál se tu hokej i fotbal, ale klub neměl ani žáky, ani dorost. Kde mohl nadaný mladík hrát, než ho vzali do kabiny prvního mužstva?

Opravdu, družstva žáků a dorostu za mého mládí a tím myslím období do cca 15 roků věku, neexistovala. Moc nám to ale nevadilo, protože jsme denně hráli fotbal ať na ulici (prakticky nejezdila auta), nebo později na hřišti. U nás v Severní ulici nebo na kopci u Vykoukalů jsme hráli utkání Sparta versus Slavia. Stačily dva kameny na vymezení brány a tenisák, mohlo se hrát. Když už jsem byl starší, tak jsme s Karlem Justiánem hráli za dorost ve Vraném. Na zápasy jsme jezdili na kole a po zápase, většinou v neděli, zase rychle domů na oběd. Velmi často pro nás jezdil jeden pán z Vraného na motorce, bohužel jméno si již nepamatuji, aby bylo mužstvo schopné nastoupit. Naše „vranská mise“ s Karlem Justiánem skončila až když jsme nastoupili za Vrané proti Zvoli. Já byl v bráně a Karel hrál v útoku. Zvol jsme tehdy porazili, výsledek si již nepamatuji. Tvrdě zasáhl Pepa Strnad, který nám přikázal ve Vraném skončit a od té doby jsme hráli za dospělě ve Zvoli.

Hřiště tu bylo k dispozici od rána do večera, ale jediný míč byl cenností a tréninkové prádlo, anebo dokonce pomůcky, o těch nikdo ani nesl. Boty vlastní, oblečení taky. Je to tak?

Hřiště jsme měli k dispozici prakticky každý den po škole. Hlavním problémem bylo mít k dispozici míč. Měl jsem míč na volejbal, který jsem musel po každém fotbale sešívát, abychom měli alespoň s čím hrát. Později mi Pepa Strnad svěřil do opatrování fotbalový míč, ale ten mi byl ze zahrady zcizen. I když jsem věděl, kdo to udělal, již mi ho nevrátil. *Hráči bývali univerzálové, dokázali stát v brance a zahrát si i v poli. Proč skončil Jarďa Šafránek právě v bráně?*

Snímek zvolských fotbalistů ještě z éry, kdy na hřišti nebyly kabiny a občas se hudba a mluvené slovo produkovaly z pily na Šafránkově pozemku a reproduktor byl upevněn na „májce“ získané po májových slavnostech. Poznámka říká, že jsme hráli poprvé v nových dresech červené barvy a přehráli jsme Psáry 2:0. Stojící zleva jsou Jarďa Šafránek, švagři Slávek Syrovátka a Pepa Rezek, Jenda Malý z Ohrobce, Honza Prchlík a Pepík Knotek, dole odleva je Jarďa Mališský, Karel Justián, Jarďa Zajíček, Míla Řezníček a Joska Blábol. Ten druhý snímek je ze současnosti. Ze srazu bývalých hráčů. Jubilantem je právě Jarďa Šafránek a gratulujícím Franta Škobis.

Moje přání bylo vždy chytat v bráně. To se mi splňovalo až do doby, kdy jsem mohl hrát za dospělě, neboť v té době kraloval brance Jarďa Řezníček. Pamatuji si na okamžik, kdy mi v „kabině“ (půda v přístavku u Strnadů, dneska u Vacíků) řekl, že budu chytat, že se potřebuje proběhnout a nestát v bráně.

Kdo byli ve Tvé éře místní hvězdy a jací bývali fandové, na které zvláště rád vzpomínáš?

V době mého působení v mužstvu Zvole, byl hlavní hvězdou Jenda Prchlík. Měl úžasný fyzický fond, neboť i v letech přes 40 roků dokázal běhat s plným nasazením po celý zápas. Mezi další fotbalové hvězdy zařazuji Honzu a Ludvu Malých z Ohrobce, s kterými jsem strávil skoro každý den odpoledne na hřišti a samozřejmě Jarďu Mališského, Mílu Řezníčka, Zďenka Vykoukala, Jarďu Petráka, Pepu Blábola a další. Abych byl spravedlivý, tak bych měl jmenovat celé mužstvo.

Fotbaloví brankáři od Jarďy Řezníčka, přes Tebe až ke Standovi Štichovi s Petrem Jasanským mívali „technického poradce“. Bývalého ligového brankáře Sparty a Pardubic, internacionála Honzu Němce. Jaký byl?

S Honzou Němcem jsem trávil na hřišti v dnešní ulici Na výsluní prakticky každý víkend. Každé odpoledne, pokud to počasí dovolilo, jsme hráli nohejbal. Honza byl i mým rádcem jak si počínat v bráně. Po zápase mi vždy vytýkal mé špatné postavení v různých situacích. Dříve bylo například pravidlo, že brankář při rohovém kopu má stát u zadní tyče, aby měl přehled o dráze letícího míče. Honza mi naopak radil, že mám stát v malém vápně asi v druhé polovině rozměru vápna. Tím budu mít blíže k centrováním balonům do malého vápna a přehled o letícím balónu neztratím.

Ještě jsme „nezavádili“ o hokej. Vaše garnitura byla jeden gól od postupu do Krajského přeboru. Říká se, že hokej měl u nás ve Zvoli věrnější příznivce. Jak vzpomínáš na dobu, kdy se za neděle odehrály i dva zápasy?

Ve Zvoli byli vždy výborní hokejisté a hokej měl svou tradici. Ve Zvoli se rodili výborní hráči ať od bratří Škobisů a Pepu Strnada až ke Standovi Adámkovi a dalším. Naši nevýhodou bylo, že zápasy se hrály jen když přálo počasí. Naopak naší výhodou bylo, že ve Zvoli zamrzaly rybníky

již na začátku zimy, často jsme skoro každý rok bruslili již na začátku listopadu. Jako malý kluk si pamatuji zápasy na rybníku ještě s nízkými mantinely, které byly později nahrazeny vyššími mantineli, které se vyráběly a skladovaly u nás na pile. Pokud byl rybník zamrzlý, tak se toho muselo využít a hrály se tak i dva zápasy za den. Často se stalo, že jsme pomáhali připravovat kluziště, dokonce jsme led žehlili horkou vodou a druhý den byla obleva a kluziště bylo pod vodou. Když prálo počasí a bylo možné hrát a byla větší návštěva diváků, museli se dívat ze břehu, neboť led začal praskat.

Zemědělský útulek aneb vesnický předchůdce jeslí a mateřské školky ve Zvoli

Dostala se mi do rukou brožovaná publikace s názvem „Babiččina vyprávění“ autorky Ludmily Ebrové z roku 2009. Chci Vám touto formou zprostředkovat alespoň kousíček jejího zajímavého vyprávění.

V kapitole „Vzpomínky na zemědělský útulek 1960 až 1977 (vesnický předchůdce jeslí a mateřské školky v jednom)“ popisuje prvopočátky práce s malými dětmi ve Zvoli.

Bývaly to těžké doby, pro současníky nepochopitelné. Podmínkami i okolnostmi. V roce 1960 Místní národní výbor založil Zemědělský útulek, aby zde rodiče pracující v zemědělství od jara do podzimu mohli odložit své děti a mohli pracovat na polích. Paní Ebrová se, jako absolventka Odborné školy pro ženská povolání přihlásila do výběrového řízení na MNV a byla vybrána a zaměstnána jako pěstounka (učitelka, ředitelka, opatrovnice). Jako uklízečku či školnici přijali paní Jiřinku Kataržukovou. Tyto dvě dámy se staly zakladatelkami zařízení, které bylo předchůdcem školky.

Útulek sídlil v bývalém menším statku na Návsi J. Štulíka č. 13. Statek byl v tu dobu ještě funkční, s chovem volů, stodolou atd. V dnešní přetechizované době, kdy jsme zvyklí různými vymoženostmi, vázání plno zákony a normami, zejména hygienickými nebo bezpečnostní práce a podobně, si asi sotva dokážu představit, že by někdo svěřil své dítě do takového zařízení. Ale při čtení zážitků a vzpomínek paní Ebrové na Vás dýchne realita těch starých časů, která nebyla lehká. I přesto je vidět, že nechyběl smysl pro odpovědnost ale také nadhled. Všichni ty neutěšené podmínky zvládli, nikdo neumřel, nikdo vážně neonemocněl, všechny děti i personál to přežili a vlastně si to užili, tak takové to tehdy bylo. Z vyprávění číší, jak měla paní Ebrová svou práci ráda a brala ji zodpovědně.

„V domě byly celkem tři místnosti, ale použít se daly jen dvě. Třetí byla uzamčena, tam měli majitelé uskladněno zemědělské nářadí a náčiní. Na půdě mělo JZD uskladněno lněné semeno, které JZD chodily občas přehazovat. Pak následoval chliv, kde družstvo mělo ustájeno pár tažných volů, o něž se staral pan Václav Svoboda a každé ráno volky vyváděl na práci do družstva. To se ví, že děti, hlavně kluci se tohoto každodenního rituálu velmi rádi zúčastňovali. Pod oknem chléva byla žumpa, překrytá jen poleny naskládanými vedle sebe a celkem snadno odstranitelnými, takže jsem zažila mnoho strachu, aby mi tam některé z dětí nespadlo. Další „pastička“ byla na prostředku dvora a to stodola, která držela pohromadě jen silou vůle a děti měly přísný zákaz do ní chodit. Za stodolou byla celkem hezká zahrada, i když s přestálými stromy, povětšinu jabloněmi a vcházelo se do ní po obou stranách této stodoly. Ve stodole bylo skladiště odložených zemědělských strojů, a za ní pod přístřeškem pohrabáče, čerty, fukary a další mašiny, což byl opět ráj pro kluky a já zas plná strachu, aby nepřišli k úrazu, protože navíc přes tu stodolu nebylo pod přístřešek vidět. Když jsme musela ze zahrady odejít s nějakým tím „posránkem“, abych ho umyla, měla jsem nervy napjaté k zbláznění, co by se všechno mohlo za mé nepřítomnosti stát. Naštěstí,

Snad závěrem? Co říkáš nápadu, že podobně jako ve velkých a slavných klubech se bývalí hráči Sokola Zvole jednou ročně scházejí a vypadá to na pravidlo, co vydrží?

Setkávání bývalých hráčů Sokola Zvole je výborné a je pro nás „staré“ jediná příležitost se potkat a zavzpomínat na dřívější časy. Jen mi trochu mrzí, že se setkání nezúčastňují činovníci současného fotbalu. Určitě by bývalé hráče zajímalo, jak si současná mužstva vedou, kdo za Zvol hraje a tak dále. Řada z nás bývalých hráčů by určitě uvítala pozvání na některý významný zápas a na besedu se současným hráči.

že za 14 dní, co byl útulek v provozu, se střecha stodoly zřítíla dovnitř, a ještě větší štěstí, že se to stalo v neděli, a tím nikdo nepřišel k úhoně. Pak nezbyvalo nic jiného, než aby byla zřícenina brzy odklizená. Její úklid odnesli hlavně tátové děti v akci Zet. Konečně tam vzniklo krásné místo a i přehlednost byla jiná.

Ani vybavení dvorku za nic nestálo. Byla zde jen studna s pumpou, ze které musela školnice vodu napumpovat a do domu donést v kýblech. Jinak tam byla fůra pisku bez jakéhokoli ohrazení a řetězová houpačka na 4 železných trubkách, ale nezapuštěná do země. Abychom ji mohli používat, musel pomoci Jarda Boháček, tehdy žák 9. třídy a bratr Jiřky Kataržukové. Vykopal hezky hluboké díry, vsadil do nich houpačku, nohy obložil pořádnými kameny, zasypal hlinou a houpačka byla konečně bezpečně k použití a sloužila bez jakýchkoli úprav celých 17 let, co byla školka v provozu.“

Útulek zahájil provoz 23. května 1960, kdy se za velké snahy paní Ebrové a za pomoci doktorky, která poslala Hygienu podařilo z místností, které byly původně zapůjčovány na pořádání zabíjaček vytvořit dvě docela ucházející místnosti pro děti.

Takto jsou v knížce popsány:

„Obě místnosti byly celkem pěkné a světlé, zvláště pak ta na návěs ve štítu. Byla zde dvě okna a světla dost. Za dveřmi stála třídlíná skříň, plná hraček, kde v naprostém neladu a skladu byly smíchané kostky s různými stavebnicemi v zásuvkách a uprostřed místnosti tři stolky se židličkami. V přední místnosti byla velká kachlová kamna. Před otevřením školky byla okna i dveře natřena bílou barvou, na podlahy bylo položeno nové lino a do síně se pořídil stojan pro tři umyvadélka, ovšem jen smaltované (lavorky) a konev na vodu, a ještě slib z MNV, že se bude časem prostředí pro děti vylepšovat podle možností a financí.

Sezónní útulek se přeměnil na podzim roku 1960 na celoroční, a tak z nařízení hygienika byla vybudována na dvoře dětská kadibudka, zespo-da kbelík, který školnice denně vynášela. Toť se ví, že to nebyla žádná sláva, když se muselo za každého počasí s dětmi ven na záchod a většinou v bačkorkách. Ale tehda jiná možnost nebyla, jen pro ty nejmenší nějaký ten nočník a zase se s tím muselo ven. Pro dospělé byl suchý záchod za kolnou.

Žádný zápis dětí neexistoval a do školky byly dávány děti matek, nejen které byly členkami JZD, ale i matek, co chodily jen sezónně vypomáhat. Někdy bylo dětí „na zbláznění“ a jindy bylo volněji, zvlášť při dešti, kdy se na pole nemohlo.

V té době se ve školce nevařilo. V poledne byla hodinová přestávka a ve 13 hodin znovu nástup do školky. Bylo to nejen neúnosné a vyčerpávající pro děti, ale i pro personál a též pro ostatní matky, protože kromě krupicové kaše se nedalo za hodinu dojit domů, uvařit, najíst, a ještě dojit do 13 hodin zpět, nehledě na to, že děti byly ucpatrané a žádný odpočinek. Nakonec MNV s ostatními institucemi rozhodlo o stravování dětí ve školce. Škola začala vařit pro školku, byla přijata ještě paní Naďa

Vocetková, která nosila dětem do školky v půl desáté svačinu a ve tři čtvrti na dvanáct oběd. Vše nachystala, vydávala jídlo a nakonec umyla nádobí. Odpoledne zajišťovala ještě svačinku.

Vylepšování prostředí pokračovalo jen hodně zvolna a dělalo se všechno za provozu, většinou dvojicí penzistů pánů Strnada a Růžičky, pokud se jednalo o zednické práce, na ostatní práce byli najímáni odborníci například kamnář, instalatér, podlahář a podobně.

No a co se postupně zlepšilo? Nejprve byli odstraněni voli z chléva. Pak tátové vystrkali zemědělské stroje na náves, aby tak přinutili JZD k jejich odstranění ze zahrady. Za chlévem byla postavena zídka mezi pozemky školky a souseda Jana Nejedlého. V první místnosti odstraněna kachlová kamna a udělána nová podlaha, pak nainstalována kamna „Mustgráfky“ místo dosavadních „Klubek“, dar od školy, kde bylo zbudováno nové ústřední topení. Na ústřední topení ve škole jsme si museli ještě pár roků počkat. Dál byl vydlážděn chodíček od studny do domu a zvětšena a opravena žumpa pod okny bývalého chléva. Konečně nám majitelé Běhounek (MNV budovu od nich odkoupili) uvolnili třetí místnost a z té po zavedení vody (darlinku), byla zbudována umývárna a kotelná pro ústřední topení, a to též uděláno. Pak z chléva splachovací záchodky, a ještě jedna místnost, používána jako lehárna, kam chodily děti po obědě odpočívat a lehátka se nemusela po spaní odklízet.

Ke vchodu byla přistavena veranda, ze které byla zbudována šatna, což bylo dobré nejen pro utepení, ale i kabáty a botky byly mimo třídy a děti přicházely dovnitř už převlečeny a přezuty. V roce 1977 během října a začátkem listopadu byla školka přestěhována do nově postavené moderní budovy v ulici „Na Výsluní“ a naše stará školka předána k užívání družině.

Díky paní Ebrové, která sepsala své vzpomínky a zážitky do této útlé publikace, a tím pro budoucí generace zachovala historii, se můžeme seznámit s tehdejší dobou, lidmi i jejich činy, prožitky i zážitky. Škoda, že ji nemůžeme poděkovat osobně, ale oceňujeme její práci a děkujeme pozůstalým, že nám tuto knížku darovali a umožňují, že se s ní můžete seznámit i vy.

Publikace Babiččina vyprávění bude digitalizována a určitě se stane součástí nabídky místní knihovny.

Vážení čtenáři, pokud vlastníte fotografie z té doby, které ukazují místa a lidi o kterých psala paní Ebrová, a byli byste ochotni je zapůjčit k zadokumentování těchto událostí v obci, prosím dejte vědět na Obecním úřadě ve Zvoli nebo napište na redakce@zvole.info Děkujeme.

Sepsala: Lenka Betincová

OSTATNÍ

Jak se točí videoklip

V dnešní moderní době nestačí pro udržení nebo zvýšení popularity nějakého zpěváka, zpěvačky nebo hudební skupiny jen natáčet a vydávat písničky či písničkového alba, ale nedílnou součástí hudební produkce jsou i zfilmované písničky, moderní mluvou videoklipy. Není to zas až tak nová věc. Filmové nebo zfilmované písničky se natáčely již v minulém století. Jak se to však dělá dnes? Každému je jasné, že to asi nebude stejné jako ve zmiňovaném minulém století.

V létě, konkrétně 12. srpna se konal v Březové – Olešku tradiční „Oleško Woodstock“, dvoudenní festival skupin populární hudby. Jednou z nich byla i skupina „Vypsaná Fxka“, populární pardubická skupina pohybující se na našem „populárním nebi“ již od roku 1994. Letos vydala již své osmé album. Samozřejmě má na svém kontě i několik videoklipů. A právě v době konání zmíněného Woodstocku, natáčela další. Požádali pořadatele, jestli by část natáčení mohla proběhnout odpoledne před jejich vystoupením v nějaké místnosti. Pořadatelé se obrátili na naši obec, jestli bychom nepomohli. A tak v sobotu zmíněného 12. srpna těsně po obědě jsem ve velkém sále našeho Polydomu

uvítal nejprve ty, kteří natáčení prováděli. Nekonal se žádný velký filmový štáb. Přijeli v jednom autě tři mladí pánové a jedna slečna a připravili vše potřebné k natáčení.

První co mě zarazilo, bylo to, že jsem neviděl žádnou filmovou kameru. Natáčení probíhalo pomocí kvalitního digitálního fotoaparátu, který samozřejmě dokázal natáčet ve vysoké kvalitě filmové záběry. Dalším překvapením, byť ne příliš velkým, bylo to, že natáčení probíhalo před zelenou plochou, což samozřejmě znamená, že okolní děj bude do natočeného záběru doplněn digitálně. Není to zas až tak překvapivé, je to dnes poměrně běžná metoda, ale něco jiného je vědět a něco jiného vidět.

Po příjezdu členů skupiny a dalších několika lidí se natáčení rozběhlo. Probíhalo s každým členem skupiny zvlášť, ve dvou různých aranžmá. To ostatně dokládají přiložené fotografie, které mi bylo dovoleno udělat. Natáčení probíhalo ve veliké pohodě, členové skupiny i jejich doprovod byli velmi příjemní a poskytnuté prostory se jim velmi líbily. Musím přiznat, že to byla zajímavá zkušenost, která se obvyčejnému

člověku mimo branži normálně nepoštěstí. V době uveřejnění tohoto článku bude celý videoklip již možno shlédnout za stránek skupiny. Pojdme se tedy podívat.

S laskavým svolením „Radim Kaller – video“ a skupiny „Vypsaná Fixa“.

Lubomír Duda

Odkrývání tajemství – Radostný domov

Všichni bychom si přáli mít radostný domov, do kterého se každý člen rodiny rád vrací. Domov, který vytváří pocit bezpečí a pro každého je oázou klidu v souznění s jeho blízkými. Toužíme se podělit se svými blízkými o to, co jsme za uplynulý den zažili, co se nám podařilo, a svěřit se i s tím, co se nám vyřešit nedaří. To, že se můžeme svěřit bez obav i se svou bolestí či trápením, je velké požití. Důležité je, abychom si v rodině všichni vzájemně pomáhali. Takové zázemí domova je významné proto, aby mohl být člověk šťastný a zdravý.

Rodina je živý organismus, který pulzuje podle toho, jak se daří každému členu rodiny. Neštěstí nebo nemoc jednoho se automaticky přenáší nebo odráží na ostatních. Proto je v zájmu všech, aby udržovali sebe ve zdraví, svůj domov chránili, opečovávali a udržovali také v energetické čistotě. Rodina je živý organismus, který se vyvíjí a mění, stejně tak jako se vyvíjí a mění jednotliví členové rodiny. Tento vývoj je třeba podporovat, protože je to přirozený úkaz u živých tvorů. Člověk je ale jedinečný v tom, že může svůj vývoj vědomě podporovat, zdokonalovat se, aby neustrnul a neotupěl. Každý z rodiny by měl být inspirací pro ostatní, aby se společně posouvali ve vývoji výš a výš. Každá rodina, by si měla vytvořit plán svého rozvoje. Měla by mít společný cíl se záměrem, který přináší každému užitek. Pokud se nezabývají otázkou, co je pro rodinu příznivé, pak si každý žije ve svých zaběhlých pracovních a myšlenkových stereotypu se zvyklostmi, které se již přežily, a časem dochází k tomu, že si nemají co říct. Pokud se v rodině najde alespoň jeden, který zachytí tento plíživý rodinný úpadek a začne „tlouct“ na poplach, je naděje, že ho někdo uslyší. Ten, který se již ale rozhodl pro samostatné kroky a potácí se bez opory rodiny „v mlze“ jako by nikdy žádnou rodinu neměl, stává se uhlíkem, který vypadl z ohně, a je otázkou času, kdy přestane doutnat, protože jen těžko najde někoho, komu na něm opravdu upřímně záleží. Někoho, kdo je ochoten ho zvednout, když nebude mít sílu jít mlhou dál.

Rodina by tedy měla být spravována a udržována ve prospěch všech jejích členů. Zájmy jednotlivých členů rodiny by měly být ušlechtilé, aby se mohli vzájemně obohacovat a inspirovat. Důležité také je, aby měli alespoň jeden zájem společný, který by jim umožňoval sdílet společnou radost. Je také důležité, aby se manželé vzájemně informovali o věcech, které se týkají rodiny nebo jich samých. Neměli by před sebou nic tajit, měli by o všem komunikovat, aby nevznikly pochybnosti o nečestných úmyslech. Dělat samostatná rozhodnutí bez toho, že by se prokonzultovala s druhými, kterých se záležitost týká, je bezohledné stejně tak, jako skutečnosti záměrně zamlčovat.

Pokud se tento nežádoucí vývoj nepodaří partnerům zastavit, prohlubuje se a nezbyvá, než aby se alespoň jeden vzpamatoval a vyzval druhého, aby společně hledali odborníky, kteří by jim dali odbornou radu, jak vrátit rodinu do správných kolejí. Tímto krokem se jim může podařit soužití napravit. Pokud však druhý rady odborníků odmítá, není ochoten ke smysluplné diskuzi, odmítá všechny návrhy, na manželském soužití mu už nezáleží, měl by se čestně přiznat. Pokračovat v ignorantském jednání tak dlouho, než druhého psychicky zničí, nebo s cílem čekat, až ho toto jednání přestane bavit, je podle.

Jozka Wenkeová – Černíky

INZERCE

NABÍDKA ZAMĚSTNÁNÍ

Hledáme pracovníky se zájmem o poctivou práci do výroby a konstrukce do trvalého pracovního poměru v oboru výroby nerezového nábytku. Předcházející zkušenosti ze stejného (zámečnický, chladář, svařeč) nebo příbuzného (např. truhlář, elektrikář) oboru jsou vítány, ale nejsou podmínkou. Místo provozovny je ve Vestci, bezproblémově dostupné linkami MHD č. 326, 332, 335, 337, 339. Odměna dle výkonu a dovedností, po zapracování nadprůměrná mzda + bonusy. Nástup ihned nebo dle dohody. Kontakt: e-mail: skorpa@nerez-skorpa.cz nebo tel. +420-602653157, popř. www.nerez-skorpa.cz

POZVÁNKY

Zvolský Adventní Jarmark

* v polyfunkčním domě *

**16. 12. 2017
od 14.00 hod.**

tradiční adventní a vánoční tvoření
svařák, vánočka
vlastní ruční výroba
zdobení perníčků
možnost nákupu

Srdčně zve Vás i Vaše děti obec Zvole, Dětský lesní klub skřítky
Pohádky, RK farnost Zvole, ZŠ Zvole a řada dobrovolníků

28. ŘÍJNA INFORMAČNÍ CENTRUM
KELTSKÉ KULTURY
NA ZÁMKU NIŽBOR

Samhain

SOBOTA 28. ŘÍJNA 2017 OD 12 HODIN
ŽIVÁ KELTSKÁ HUDBA
DICK O'BRESS / RÍ RA
ALISON / CLOCHA ROLLTA

UKÁZKY A VÝUKA DOBOVÝCH TANCŮ GALL-TÍR
SOUBOJE KELTSKÝCH BOJOVNÍKŮ VOUSŮV KMEN
OHŇOVÁ SHOW / OBČERSTVENÍ TAVERNA U RUKY
UKÁZKY KELTSKÝCH ŘEMESEL / DĚTSKÁ ARCHEOLOGICKÁ DÍLNA

 Ústav archeologické památkové péče středních Čech Středočeský kraj
AKCE SE KONÁ V RÁMCI OSLAV DNE STŘEDOČESKÉHO KRAJE WWW.ZAMEKNIJBOR.CZ

INZERCE

Podzim - Jaro AKCE!!!
PO DOBU VEGETAČNÍHO KLIDU
1. 11. 2017 – 31. 3. 2018

-Rizikové kácení stromů
(stromolezeckou technikou)

-Prořezání stromů

-Výškové práce **737 630 208**
Dufek Václav

Výškové práce a
kácení stromů
Dufek

**DOPRAVA
+ VEŠKERÁ
KONZULTACE
ZDARMA**

Dále nabízíme:
- Odklizení sněhu a ledu ze střech
- Údržby zahrad, sekání velkých ploch
- Malířské práce interiéru/exteriéru (natěry podbití, střech)
- Odstraňování mechu ze střech a fasád

e-mail: dufek-vaclav@seznam.cz

CENÍK INZERCE

Ceník inzerce ve Zvolských novinách		
Velikost Rozměr	Cena za otištění (Kč)	
	jednorázové	celoroční
1/1 – celostrana poslední strana 184 × 248 mm	3 000	10 000
1/1 – celostrana vnitřní strany 184 × 248 mm	1 800	6 000
1/2 – půlstrana poslední strana 184 × 120 mm 89 × 248 mm	1 800	6 000
1/2 – půlstrana vnitřní strany 184 × 120 mm 89 × 248 mm	1 000	3 500
1/4 – čtvrtina vnitřní strany 89 × 120 mm	600	2 000
1/6 – šestina vnitřní strany 89 × 80 mm	500	1 700
1/8 – osmina vnitřní strany 89 × 60 mm	400	1 400

Zvolské noviny, jako obecní zpravodaj, vydává obec Zvole.

Evidováno dne 25. 1. 2002 pod evidenčním číslem E 13431.

Noviny vycházejí neperiodicky a jsou umístěny také na www.zvole.info.

Redakční rada: Lenka Betincová, Lubomír Duda, Vladimír Zápotocký.

Nevyžádané rukopisy, kresby a fotografie se nevracejí. Otištěné příspěvky neprocházejí odbornou jazykovou úpravou a u datových souborů kontrolou.

Názory přispěvatelů se nemusí nutně shodovat s názory redakce. **Kontakt a příjem inzerce:** Obecní úřad Zvole, Hlavní 33, 252 45 Zvole. Všechny příspěvky

i inzerce zasílejte na adresu: redakce@zvole.info. **Uzávěrka příštího čísla:** 1. 12. 2017.